

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

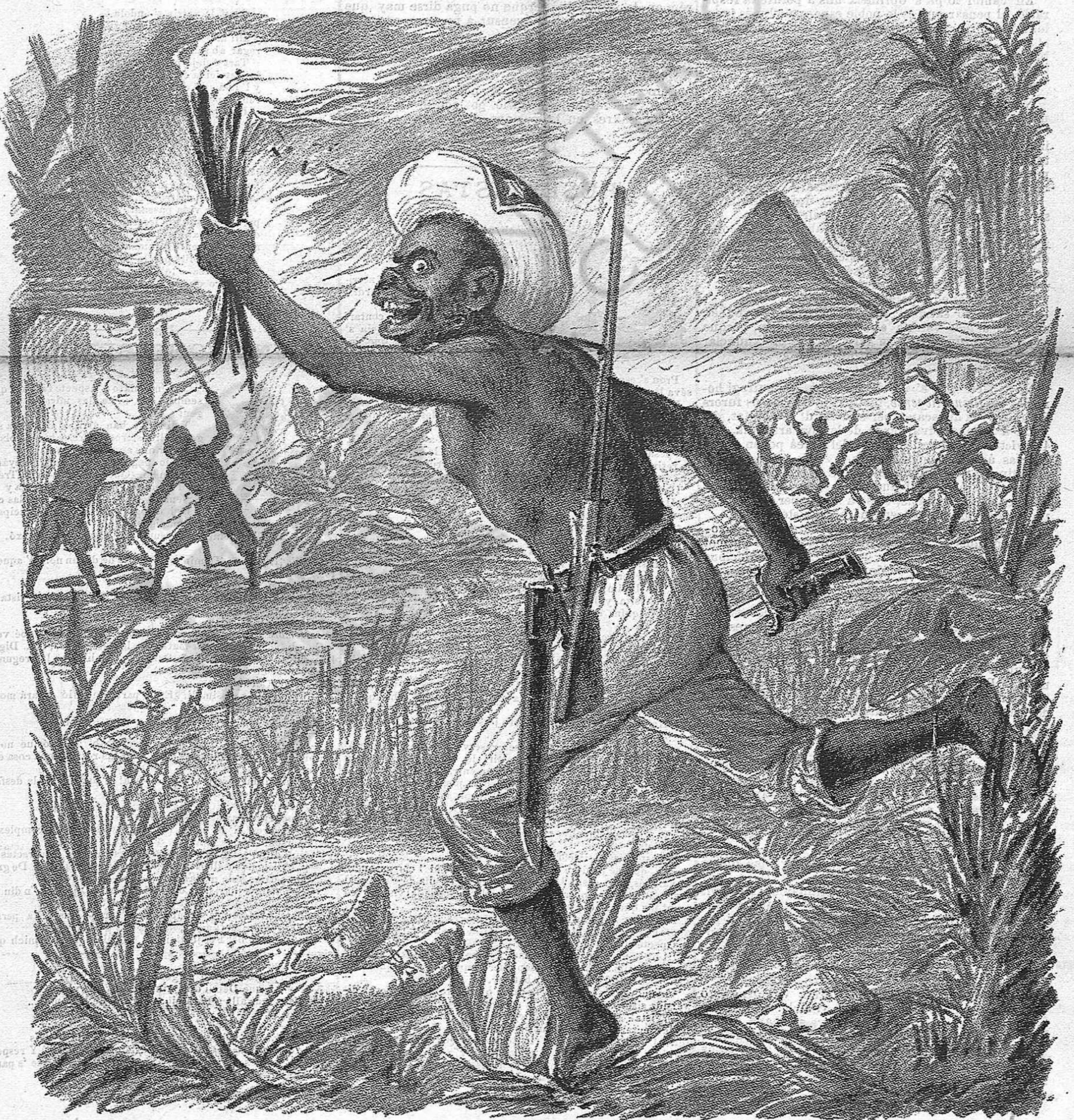
Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

QÜESTIÓ NEGRA.—(Dibuix de M. MOLINÉ).

Los que volen fer la felicitat de Cuba.

LO RECLUTA

A reveure.

Per complí inhumana lley,
qu' es de tothom respectada,
haig de marxá a servi al rey.
Per complí inhumana lley
deixo a ma patria estimada.

No hi valen plors de la mare
ni 'ls prechs del pare estimat.
La lley recta sol sé avara.
No hi valen plors de la mare
y haig de marxá a ser soldat.

La lley, que no atmet tristesses
ni queixas, ni dols, ni res,
deixa arreu mares ofesas.
¡La lley que no atmet tristesses,
nos redimeix ab dinés!

Per no tení un grapat d' or
haig d' abandoná a ma terra
y aná en busca de la mort.
Per no tení un grapat d' or
potsé hauré d' aná a la guerra.

Avants de veure que 's matin
germans ab germans, arreu,
mon cervell y 'l cor m' esclatin.

—¡Uy! Se diuhen tantas cosas: jo ja no sé a qui creure.
—¿Es dir que vosté mateix dupta?... (¡Si será per despistar-me!...) ¿Qué hi ha de 'n Roloff?
—¿Roloff? ¿Que vol dir l' adroguer?
—¿Adroguer? Jo crech qu' es polach.
—No ho sabia: de tots modos, si vol dir aquest, lo menos fa tres mesos que no l' he vist.
—¿Y de 'n Máximo Gomez, qué n' opina?
—¿Aquell?... ¡Vaya un pilló!...
—¡Hola!... ('S veu qu' es veritat aixó que contan de las rivalitats entre 'ls mulatos y en Gomez: li ha dit pilló.) ¿Y cómo están vostés de recursos?
—¡Pés!... Pels temps calamitosos que corrém, encare aném tirant.
—¿Es a dir que poden sostenirse?...
—¡Vaya! ¿Y donchs? Al menos jo bé ho espero
—¿Que se 'n torna aviat a Cuba?
—¿Jo? ¡Y ara! No penso mourem d' aqui.
—¿Qué? ¿'S queda a Barcelona?
—¡Com sempre, home, com sempre!
—¿Qué diu! ¿Qu' es d' aqui per ventura?... (¡Ja 'm semblava mi que aquesta cara!...)
—¡Y es clar que sí! ¿Que no 'm coneix?
—No recordo...
—¡Soch lo carboner que li duch lo carbó a casa!...
—¡Ah!...

A. MARCH.

LO DE CUBA (Dibuix de J. LLUÍS PELLICER.)

—Ja tenim lo fill a salvar la patria... Y a nosaltres ¿qui 'ns salvará?

Avants de veure que 's matin,
mos ulls estimats, ceguéu.
Qué tristos passaré 'ls días
lluny dels pares del meu cor,
miralls de mas alegrías.
Qué tristos passaré 'ls días
sense veure 'l meu amor.
Ja no rebré de sos llabris
las amorosas passions
que desfeyan dols y agravis.
Ja no rebré de sos llabris
aquells fogosos petons.
Lluny dels amichs que m' estiman
¿quin plaher podré trobar
entre 'ls que tot ho escatiman?
Lluny dels amichs que m' estiman,
¿ahont me podré alegrar?
Lluny de tú, patria estimada,
cada día un viu recort
t' enviaré a trench d' aubada.
Lluny de tú, patria estimada
¿qui podrá aixugarme 'l plor?
No veuré 'l sol tan alegre
ni aucells de tan gays colors;
allí tot ho veuré negre.
No veuré 'l sol tan alegre
ni tan bonicas las flors.

Ja 'ls companys cridan y riuen
y espurnejan un cantar.
¡Ay, los recorts com reviuhen!
Ja 'ls companys cridan y riuen
y 'm diuben qu' haig de marxar.

No ploréu, mare estimada.
Adeu, germá. Sigas bó.
Pare, adeu y una abressada...
No ploréu, mare estimada
que ja per vos ploro jo.

Tot marxant me giro enrera
per si veig lo meu amor
que regui ab plors ma carrera.
Tot marxant me giro enrera
y 'm cauhen trossos de cor.

Tots los companys que ab mi venen
fan contrast ab mi cantant
las alegrías que tenen.
Tots los companys que ab mi venen
van mon cor martiritzant.

Detrás meu deixo ma casa
y alegres y amarchs recorts
que 'ls duch tots al cor com brasa.
Detrás meu deixo ma casa
y 'l temple de mos amors.

Tots los recorts d' infantesa
me 'ls destria ara difunts
l' alsina d' un llamp malmesa.
Tots los recorts d' infantesa
me 'ls ensenya l' era a munts.

Ja soch ben lluny de la vila;
no veig casas ni veig res.
Sols veig de camps llarga fila...
Ja soch ben lluny de la vila
y 'm sembla que la veig més.

Adeu, patria benhaurada;
sagrada urna del cor men
bressol de ma edat daurada.
Adeu, patria benhaurada.
A reveure a tots. ¡Adeu!

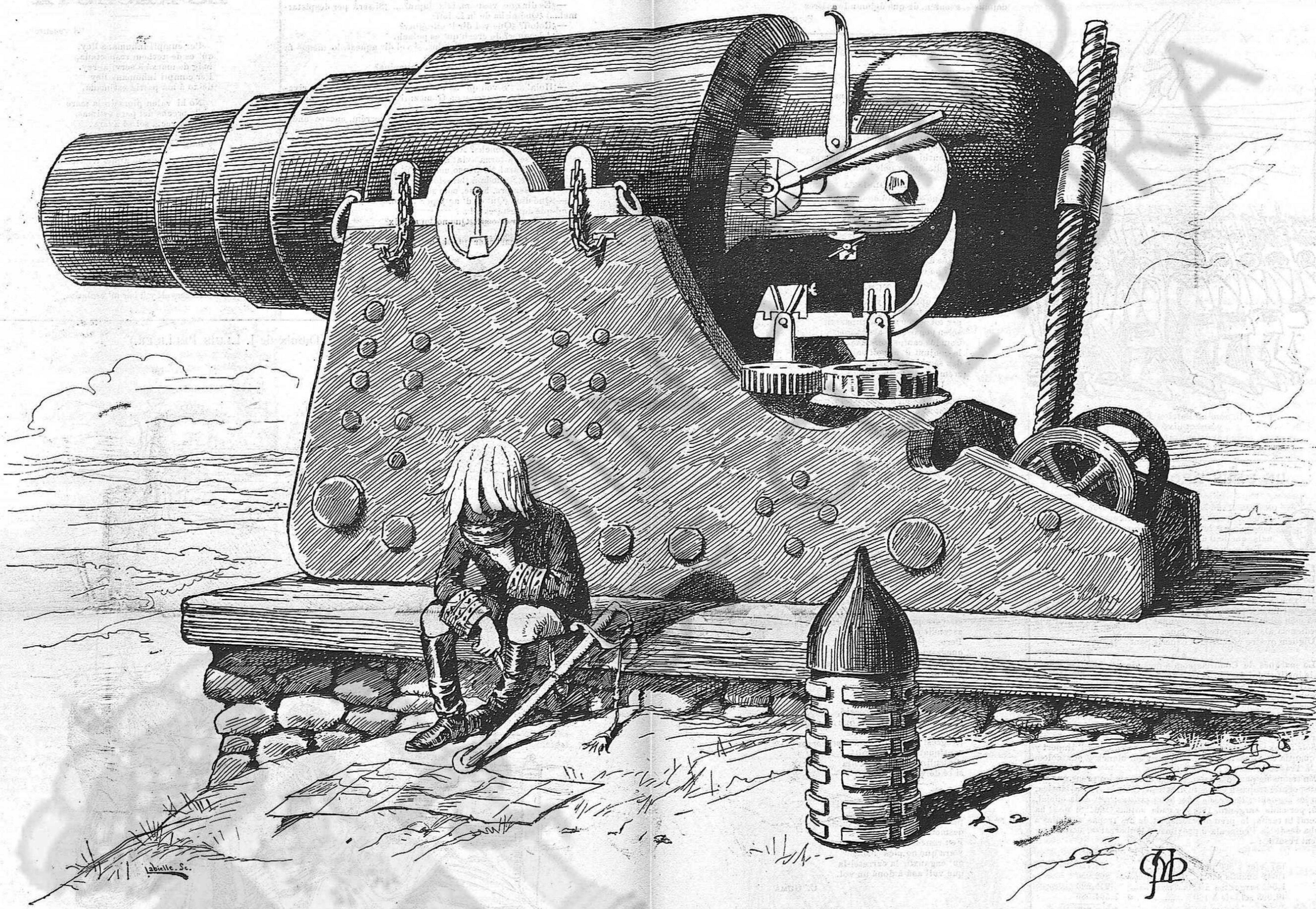
J. PUIG CASSANYAS.

No hem de insistir sobre l' efecte deplorable que produheixen los meetings dedicats a propagar l' idea del retrahiment entre las masses republicanas. Son funcions fetas a benefici exclusiu dels monárquichs. Aixís ho han reconegut unánimement los periódichs conservadors y fusionistas, que no 's recatan de proclamar als que voldrian fer la revolució ab aixarop de bech, com sos auxiliars mes eficassos. Fins suposant que obran de bona fé alguns dels que aixís procedeixen, se necessita haver perdut l' enteniment per no coneixer los resultats perniciosos que ha de produhir a la causa republicana aquest afany de predicar los procediments revolucionaris, quan se careix de la virilitat necessaria per evitar las traficas electorals dels nostres eternals enemichs. Sembrant llevors de discórdia no podém esperar mes que cullita de opressió.

Molt podriam dir sobre las ocurrencias motivadas per la concentració de las reservas. Es trist y dolorós que l' assot de la guerra castigui

AL PEU DEL CANÓ (Dibuix de APELES MESTRES).

Rumiant com n' eixirà més barato: si carregant ab plom ó ab dobles de cinch duros.

à pacíficas familias, que perden ab lo soldat que marxa l'únic amparo ab que contavan.

Molt podriam dir sobre 'l particular; pero 's tracta de reservistas, y hem de guardar á pesar nostre una prudent reserva.

Pel anunci que va en lo lloch acostumat, veurán nostres lectors que acaba de publicarse 'Com se pesca un marit', humorada en vers, de nostre estimat company de redacció C. Gumá.

Ens sembla que ab aixó ja n' hi ha prou. Ni l' autor necessita dels nostres elogis, ni 'ls lectors de la CAMPANA nostra recomenciació.

Tots ells llegiran 'Com se pesca un marit? y estém segurs de que cap se 'n penejará.

Especialment las noyas solteras.

L' arenga del Nunci á las tropas destinadas á Cuba es un cop d' efecte, dat que l' acte s' ha realiat á Vitoria, ciutat de las provincias Vascongadas, en qual país com es sapigut preponderan los elements carlistas.

Se coneix que D. Anton no ha parat fins á lograr que 'l representant del Papa, desempenyas en lo drama lo paper de protagonista.

¿Pero ha lograt l' efecte que 's proposava?

Los carlins son una mica durs de pelar y no se 'ls desarmen ab benediccions.

El que menos d' entre ells no s' inmuta perque 'l Papa 's valgui del Nunci per demostrar l' afecte que professa á las actuais institucions.

—Si governava D. Carlos—deya un ex-cabecilla—y en atenció á lo molt que 'l nostre rey contribuïria á aumentar lo diner de Sant Pere, lo Papa seria capás de venir en persona á benehir las tropas destinadas á Cuba.

Després d' introduhir l' ensenyansa de la Doctrina cristiana en los Instituts provincials, cosa que ni 'ls moderats van atrevirse á ferhó, la casta dels governants de la regencia, ja té un altre projecte en es-sabeig.

Ara tractan de sometre als tribunals eclesiástichs lo coneixement y fallo dels proce-os incoats per delictes contra la religió, 'l culto y 'ls séus ministres.

Ja veurán com poch á poch acabarem per restablir lo Tribunal del Sant Ofici.

Y á veure 'aixis el 'ns treurán l' ensopiment de sobre.

L' heroisme dels nostres soldats es verdaderament admirable.

Divuyt homes no mes defensava lo fort de Remblazo en la línea de Puerto-Príncipe á Nuevitas, quan de repent se vegeren atacats per 400 insurrectes.

Lo fort no tenia portas: estava tot just en construcció, y la séva defensa constituïa una temeritat. Y no obstant resistiren, estant tots ells fermament resoltos á morir ans que rendirse.

La lluyta durá dos horas llargas: de aquells divuyt valents ne moriren tres y 'n quedaren 12 de ferits. Unicament eran tres los illesos que seguien defensant-se quan arribá una columna que posá en fuga al enemich.

Aquestas has-snyas homéricas las realizan infelissos soldats, modestos sargentos, héroes del deber que lluytan y moren sense esperar la mes mínima recompensa.

Espan: a pot engullirse de contar ab tals valents. Quina llástima que la nació que 'ls posseheix s' haja de veure eternament desgobernada!

¿Ahont se trobaran los mérits que respaldeixen en las últimas capas populars?

LA DEVOTA DEL DIABLE
os días del hivern del passat any foren per tot arreu frets y glassats com los de la Siberia: jo 'm trobava d'exerció per lo paradisiach Camp de Tarragona, y 'm semblava trepitjar las planuras de Finlandia y respirar lo congelat ayre del Polo.

—Si, 'l diable, y si ho posen en dupte, escolteu lo que va passar á una dona del meu poble, que...
—¿Qué li va passar?
—Primerament deixeu-me beure. ¡Taberner! cinco céntims de farina.

«Deu meu! ¡qué será del meu marit!—se deya la pobre dona aixugantse las llágrimas ab las mans y tapantse ab ellas la cara com amaganis de la vista del mon que la mirava ca-lumniada y abandonada del seu espo.—Sant Miquel gloriós, deya plorant, vos que són son sant patró, vetllan per ell á totas horas, no l' abandonen de nit ni de dia, torneulo al bon camí, puig que vos, desde 'l cel poden veure clarament que va equivocata!—Ja veuen si tal pregaria havia de trencar lo cor del sant; y dihent aixó, l' abandonada esposa encenia ab fervent devoció una llantieta que penjava al peu d' un sant Miquel que tenia al capsal del llit, qual oli renovava totas las nits ab verdadera constancia y resant la mateixa oració.

«Un any portava de fer tals practicas ab verdadera fervor, quant veyent que 'l sant no 's decidia á obrar cap miracle fent-li retornar l' anyorat espo, comensá per primera vegada á duptar de sa intercessió.
«Un dia li ocorregué una idea que immediatament posá en planta: al anar á renovar l' oli de la llántia, no l' omplí tota d' un cop.—Aqueix va per Sant Miquel,—digué apartant lo ce-trill, y tornant á abocar de nou, anyadit.—Y aquest pél diable que té sota dels peus.—Eran tals los desitjos que la desconso-lada esposa tenia de que s'omt marit li tornés, que duptant ja del poder del sant, decidí retrocar al del diable.—Potser 'l un per l' altre—pensava—se atarragarán en cumplir lo que tant devotament los demano.

«Un dia, passant per un corredor estret y fosch, se li presen-tá al devant una sombra extranya, ab dos llumanetas per ulls, que li deturá 'l pas.
«—No t' espantis—li digué ab fredor,—¿no 'm demanavas? Soch lo diable que vinch á cumplir tos desitjos. ¿Qué vols, donchs, de mi?
«—¿Qué haig de fer?—respongué la dona ab ven glassada per l' espo, pero enaridida per l' esperansa de recobrar á s'ón per-dut marit.
«Molt poca cosa—respongué 'l hanyut,—la sort que m' has demanat á temps; si esperas vinticuatre horas més, ja no hi havia remey.
«—¿Com!...
«—Lo teu marit está bó y trempat com en vostres mellors temps; allá hont es, lluny, molt lluny, s' es enamorat d' una jove senyoreta molt guapa y molt rica, y demá era justament lo dia senyalat per la boda... ¡Si no... mirat...
«—Transportada en alas del diable, la pobre dona contemplá per un moment al seu marit en tendre coluqui amorós ab la promesa núvia.
«—¡Jesús! ¡Déu meu!
«—Calle, no t' exasperis. Pots estar tranquilla, tot está ja arreglat. Mira, vésten tranquilla á dormir, y demá, quant lo cant del matiner gall te desperti, te trobarás felissa entre sos braços en loch de la núvia.
«—Pero... en cambi ¿qué exigeixes de mi?—preguntá la dona ab desconfiansa.—¡L' ánima no te la vull dar!

«No vull tant. Unicament m' has de prometre que esqueixarás l' imatge de Miquel d' aquell quadro, deixanthi ma figura sola y lliure de sos peus y de sa llansa.
«—Concedit!—respongué ella. Y la sombra desaparegué.
«A las cinch del matí un estrany cant de gall la despertá; li semblá que havia cantat dins mateix de l' arcoaba, al mateix peu del llit.
«Doná una mirada febril é indagadora á son costat, y efectivamente, tal com li havia dit lo diable, allí tenia 'l seu marit.
«—¡Espes meu!—digué abrasantlo;—já l' últim has tornat al costat de ta fidel esposa!—Y plena d' alegría, s' aixecó després de llit á cumplir la prometenca feta al diable: aixó es, es-queixar en mil micas l' imatge del sant, y deixar la del diable sola al quadro, lliure de sos peus y de sa llansa.
«—¡Aixó no pot ser!—digueren molts pagessos!
«—Molt fàcilment—replicá l' contayre.
«—¿Com?
«—Ans vull beure, que hi fet set. ¡Taberner! cinco més d' ho-anda.
«Y engolint hasta l' última gota d' alcohol, digué ab tota la sorna possible, ensempe que 's passava la má pels ayguarden-tosos llabis.
«—Es que ho havia somiat.
JOSEPH ALADERN.

equitatiu, acabantse d' aquesta manera 'ls cofis y mofis que per tal motiu que per allí 's diu que s' arman. Però un cop elegit lo senyor batlle no ha fet obra tan bona, sino que molt al contrari 'ls tenders fan lo seu negoci a las costellas dels consumidors. Acaba la carta indicant que l' autoritat superior gubernativa deuria pendre cartas en aquest assumpte perquè acabés lo disgust general que en la vila porta aquest modo d' administrar.

MANIFEST D' EN MACEO

(AB NOTAS ACLARATORIAS)

—Cubans: Tots ma coneixén: soch un negre sandunguero, valent a caball y a peu, de Washington digne hereu... (¡Quin home més embustero!)

Soch l' héroe predestinat y vinch, perquè vull y puch, a deixá 'l mon assombrat, aturadit, anonadat... (Endevant: ¡alabat ruch!)

Soch, en fi, 'l guerrero brau que, acabant antigas llaytas, dará la ditxa y la pau, a la terra del cacaa... (D' aixó se 'n diu somiar truytas)

Pegant a la part contraria y usant de la vostra venia, seguit de gent voluntaria hi plantat la Solitaria. (La solitaria es la tenia)

Del espanyol pabelló aném prompte a ferne trissas, amorrant al seu lleó y atipantlo de bastó. (Si: ja t' ho dirán de missas.)

Per ara 'ns cabrim de gloria, y va tot tan guapament, que a cada punt en ma historia m' hi haig d' apuntá una victoria. (Menos quan rebs de valent.)

Lo meu empenyo es buscá —per pogué enviarlo a la porra— a en Campos lo capitá; y si un dia 'l puch trobá... (¡Camas ajudeume a corre!)

L' Oriental departament me presta 'l seu homenatje, y 'm passejo librement fet ja casi un president. (No: fet ja casi un salvatje.)

Per tot arreu allí hont vaig mon exércit se reforsa, y en cada excursió que faig rebo 'ls recursos a raig. (Es fals: ho fas dar per forsa.)

Hi ha vegadas que 'm convé fer sentir la meva garra, pero en tal cas us diré que faig mal ab fi de bé. (¡Mare de Deu, quina barra!)

Allá en los Estats-Units, hont l' idea patria vibra, hi ha governants aixerits que 'ns apoyan decidits. (Ara has parlat com un llibre.)

En cambi 'm consta ben bé que en las caixas espanyolas ja s' ha acabat lo diné; y han de captar pel carré. (No s' hi val a tirar bolas.)

De modo que 's pot dir ja que la nostre redemció únicament pot tardá mitj any a tot estrá. (¡Mocat que vas brut minyó.)

Del cautó a la Caímanera tot ho tenim dominat y en lo camp y en la ribera tremola nostre bandera. (¡Tremola! aixó ja es vritat.)

¿Per qué, donchs, no us subleveu? ¿Per qué no 'm veniu a veure? ¿Per qué cumplint com deuen al moment no us aixequéu? (Perque més s' estiman seure.)

Cubans, quan la patria us crida, per més que 'l cas sigui dú, per lliurarla desseguida es precís llensar la vida. (¡Per qué no la llensas tú?)

¡Veniu, aguerrits cubans! ¡Veniu nobles caballés, que ja en montanyas y plans trobaréu vostres germans. (No t' han sentit: crida més)

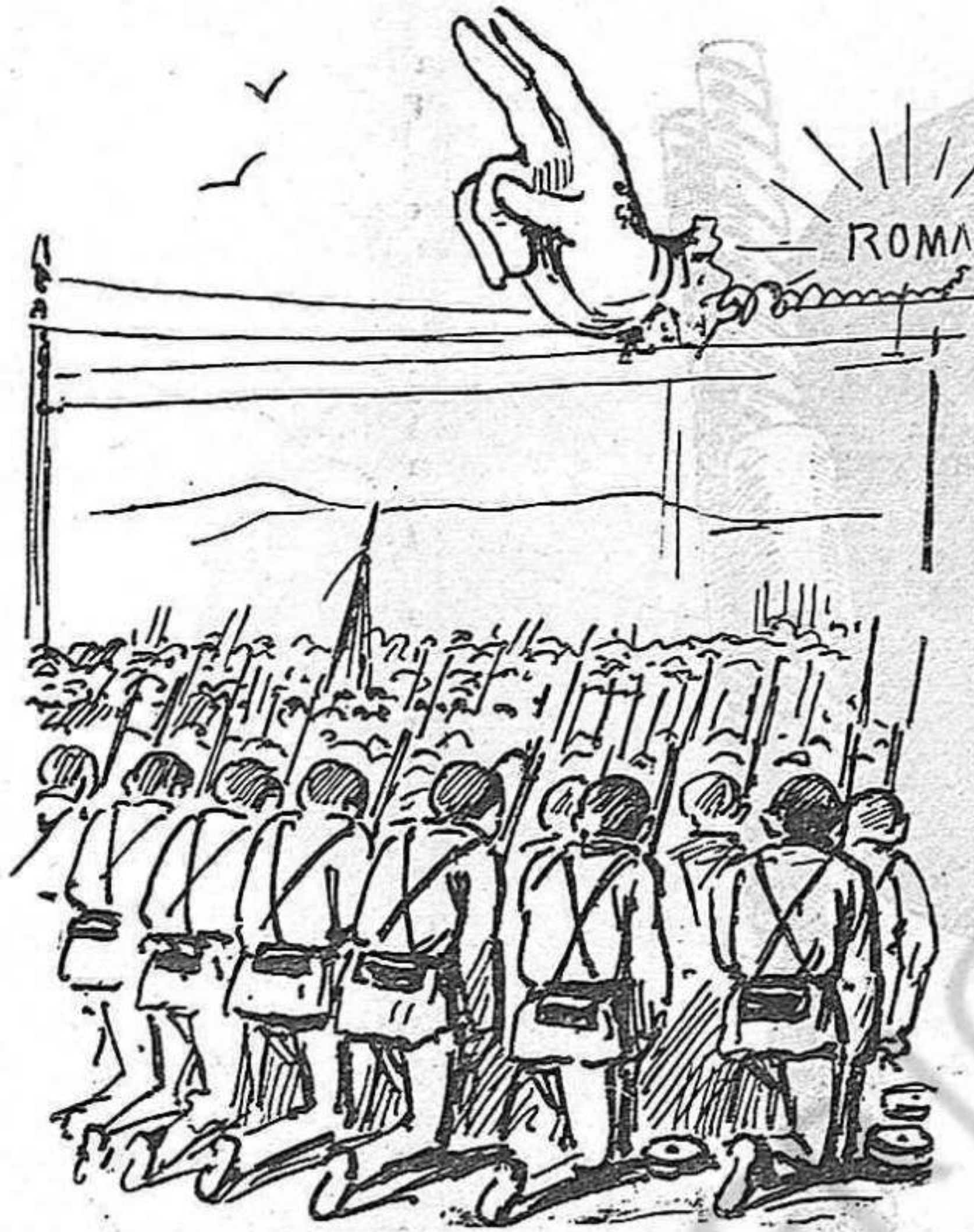
¡Corréu, juntevos ab mi dantme forsa, ánimo y lastre! La independéncia es aquí: ¡ho he promés y será així! (Será... «lo que tase un sastre».)

Ja he dit prou: Jo més m' empleo en fer l' home que en xerrá; per lo tant punt y laus Deo. Vostre Salvador:—Maceo.

Per las notas:

C. GUMÁ.

LA BENEDICCIO

Iu nomine Patri et Filii... y ab tot aixó poden anársen tranquils al altre mon.

UN DELS PROVIDENCIALS

Don Joan Mañé ho deya l' altre dia: «Deu apreta; pero no ofega. En las presents circumstancias la Providéncia 'ns ha favoregut ab tres homes escepcionals, que han de salvarnos.»

Tenim una trinitat complerta composta de Pare, Fill y Esperit Sant.

Lo Pare es lo general Martínez Campos. Lo Fill es lo general Azcárraga. L' Esperit Sant es lo marqués de Comillas. Deixém tranquils al Fill y al Pare, entretingut lo primer en organisar forsas, en eridar a las reservas y al reclutas disponibles y en adelantar la quinta; ocupat lo segon en reduhir a la obediéncia als insurrectes de Cuba.

Diguém quatre cosetas del Esperit Sant. Lo marqués de Comillas com a mes devot, com a fundador de la institució dels Pares de Família, es qui, per lo vist, reb de primera ma y ab gran abundancia, los favors de la divina Providéncia.

Per expressarho en una forma gráfica dirém, qu' en la guerra de Cuba 'l país réprobo hi posa 'ls caudals y la sanch de las sevas venas, y en cambi l' Esperit Sant hi té las vessas asseguradas.

Sols datos aproximats tenim a ma, pera calcular l' import y la quantia de aquestas vessas, aliment del blanch y pur colom de la Trasatlántica.

En temps de pau, ó siga en épocas normals los preus que pel transport de tropas a Cuba te dret a percibir la Trasatlántica, son los següents: Per cada jefe, 560 pessetas; per cada oficial, 525; per cada sargento, 180; per cada soldat, 160. Si no s' ha alterat la tarifa, lo preu del transport de las tropas enviadas a Cuba desde la Península ó próximas a embarcarse, dcna 'l següent resultat:

	Pessetas
137 jefes a 560 pessetas.....	76,720
1,642 oficials a 525.....	862,050
1,364 sargentos a 180.....	245,520
46,903 soldats a 160.....	7,504,580
Total.....	8,688,770

Aixó ha uria cobrat la companyia del devot marqués en temps normal; pero en época de guerra aquestas cantitats creixen com las desgracias del país.

Sempre que surt un vapor extraordinari, te dret a percibir una subvenció de importancia per cada viatge, y aquesta subvenció se computa pel número de millas que ha de recorre. Ara bé: tots los embarchs de tropas s' han efectuat fins ara en vapors extraordinaris.

Item mes: lo transport del material de guerra ha de pagar 100 pessetas per metro cúbich; y las materias explosivas, pólvora y demás satisfán una pesseta per kilo.

Vagin sumant.

Y ara tingan en compte que de moment no s' tracta mes que de l' anada; després vindrá la tornada. Encare que serán molts los defensors de la integritat de la patria que 's quedarán, desgraciadament, a Cuba, alguns retornarán, deixant la part corresponent en las caixas de la Trasatlántica, per lo qual la guerra es per ella una ganga y la pau ha de serne un'altra. De aixó se 'n pot dir afeytar a pel y a repel.

Ab aquestos datos calculin si hem d' estar agrahits al Esperit Sant de la Trinitat descuberta per D. Joan Mañé y Flaquer.

Y encare s' ha de veure si tanta vessa consumida produheix al menos una mica de colomassa que puga convertirse en un miserable dividendo pels accionistas de la Companyia, los quals regularment se quedan en dejú.

Perque aixó sí, lo devotíssim marqués es molt amich dels dejunis... s' entén, de que dejunin los altres.

P. DEL O.

ALLÓ D' ALLÁ

UN METJE

Los mambissos son tremendos, son temibles, si senyors; pero las bromas del clima segurament son pitjors. Lo que avuy, donchs, interessa es sanejá aquells barranchs, portanthi molt plom pels negres y molta quina pels blancs.

UN BOLSISTA

Jo no sé si alló de Cuba ha d' entrirnos el cor ni si debém llensar pestes malehint la nostra sort. Lo que sé es que 'ls valors públichs s' agitan continuament y que a favor d' aquest trángul... ¡qui ho entén, qui no ho entén!

UN FUMADOR

Diu que 'ls senyors insurrectes, despreciant crits y reclams, per tot arreu allí hont passan solen pegar foch als camps. Com los camps son de tabaco, lo conjunt d' aquell caliu deu semblá un planter de puros cremantse de viu en viu.

UN EMPLEAT EXPULSAT

Don Arseni es un pastera. ¡Hont s' ha vist arribá allá y darme la cessantia sense deixarme... engreixá!... ¡Moralisar las aduanas!... ¡Ves qué se li ha ocorregut! Nada; lo qu' es per nosaltres,) alló ja está ben perdut.

UN QUE NO HI VA

¡Ganga! Hi pescat bola blanca. Ja sé que ananthi, potsé ascendiria una mica lo qual de debó 'm convé. Pero, pensant, en las cosas que 'm podrian passá allí, m' estimo molt més quedarme ab lo grau que tinch aquí.

UN QUE HI VA

¡Bola negra! No m' escapo. Hi haig d' aná infaliblement. Es cert que allí es molt probable ascendir rápidamente. Pero, jo preferiria quedarme tranquil aquí, y cedi a un altre 'ls ascensos que 'm poguessin tocá allí.

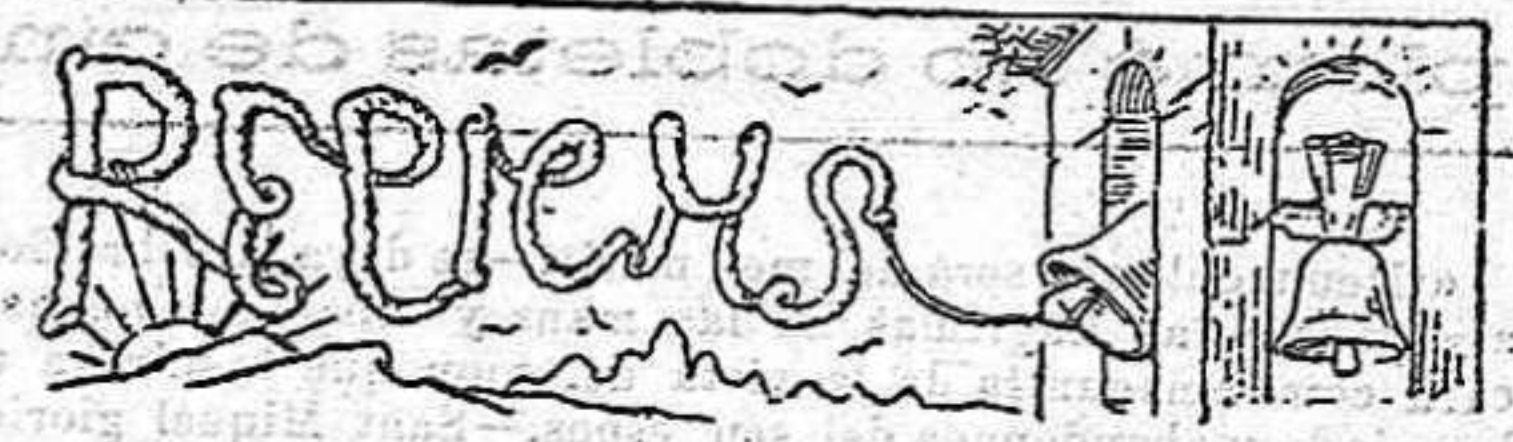
UN BROMISTA

Per res del mon aniria al camp de la insurrecció, si es cert, com diuh-n, que 'ls negres hi son en gran proporció. ¡Negres! ¡Gent qu' está fent morros continuament, dia y nit!... ¡Calculin, aná ab tal colla si té de ser divertit!

UN MINISTRE

Telegrafiéu a n' en Campos enviéu aixó als hospitals; penséu ab los cañoneros; desmentiu un rumor fals. Feu concentrá 'ls reservistas... y ara que no picá 'l sol; qu' enganxin la carretel-la que vull aná a doná un vol.

C. GUMÁ.

N Cánovas vá arribar a Vitoria primer que la reina regent. Anava acompanyat de D. Quimeta y al entrar a la capital alavesa una banda militar vá tocarli la marxa real.

Es imponderable l' orgullo-sa satisfacció ab que la senyora del Mónstruo vá escoltar los accents de la xaranga.

Una persona que sab llegir en lo rostre de las personas sos pensaments més íntims, vá sorprendre en la cara de D. Quimeta aquesta frase muda: —Los que vindrán després haurán de menjar res-calfat.

Le père Poignard, ó com si diguessim Mossén Punyal es un capellà francès que mudant de apellido sempre que aixís li convenia, donava cada timo que cantava 'l credo.

Pero com tant y tant vá 'l cantí á la font que al últim se trenca, acabá per caure en poder de l' autoritat. Y quan s' ha vist perdut ha tractat de conmourre á la justicia declarant que totas las estafas que havia fet, tenian un fi sant y piadós.

Mosén Punyal no tenia altre desitx que reunir alguns fondos per ferse frare de la Trapa.

Ara es fácil que 'l tonsurin, que l vesteixin de color pardo, que li posin una cadena al peu y un picot á las mans, y jalsa noy! á treballar á una pedrera. Tots los camins portan sino á la Trapa al presidi.

Un altre exemplar de capellà francès també molt curiós y edificant es un tal Lacheray, rector de Fontaine-Lamallet.

Aquest mossén se dedicava á preparar noyas de nou á deu anys pera rebre la primera comunió. Al efecte las feya entrar á la sagristia y una vegada allí... Res: bastils sapiguer que está en poder de la justicia acusants' nada menos que de set atentats contra 'l pudor de aquellas pobras criaturas.

Vels'hi aquí un reverendó al qual l' haurá perdut l' amor excessiu als angelets de Déu.

Espera es un poble de la provincia de Cádiz, que té una parroquia dedicada á Sant Francisco, y un rector dedicat á lo que ara van á veure.

Hi havia en aquella iglesia un gran caudal de alhajas, robes y ornaments del culto, tot molt bonich y de gran preu. Donchs bé: totas aquestas cosas han desaparecut y 'l rector igualment.

Joyas que desapareixen y ensotanats que se 'n van si en el camino se encuentran iqué de cosas se dirán!

En un balneari.

Un reverendo molt amable 's mira ab singular predilecció á una senyora casada.

Y aquesta, vo ent fer la brometa, diu al seu marit: —Mira Lluis: el reverendo 'm sembla que se m' enduria ab molt gust per majordona.

Contestació del mossén, llansant una bocanada de fum de un magnífich habano que xuclava:

—No ho crega, senyora: la que tinch á casa es molt mes guapa que vosté.

Rigurosament histórich: un servidor de vostés. hi era y vá sentirho.

Los mambissos de Cuba están jugant á blanchs y negres.

En Massó vol ser l'amo del tinglado porque es blanch y en Maceo per ser negre ó quan menos de color de catxumbo li di-puta a jugada.

Fins ara predominan los de color, may siga sino porque puga dirse: —¡Quín porvenir més negre!

ARMAS DEFENSIVAS

Si á cada batalló anés un parell d' aquest senyors resant, potsé estalviarian baixas en los batallons.

A n' en Massó en Maceo l' ha rodejat de una guardia negra ab l' encárrech de vigilarlo. Y á la menor tentativa de volerse calsar las botas, tenen ordre de jugarli uoa mala passada.

En mal esbarzer s' ha ficat lo famós fill de Sitjes, y es molt difícil preveure com se 'n sortirà sense esgar-dissarse.

En aquest mon hi ha moltes aventuras que acaban ab desventura.

Y lo que passa anuncia clarament lo que succehíria, si la insurrecció arribava á triunfar: cada blanch seria 'l blanco dels rifles dels morenos.

Y 'ls que mes sacrificis han fet en favor de l' estrella solitaria 'n sortirian ben estrellats.

Maceo, per la séva part no s' adorm, y per lo que pugá venir, envia grans remesas de fondos als Estats Unis.

E'l es tan moreno com vulguin: pero 'l pá del' emigració aspira á menjarlo ben blanch.

Lo cruiser Reina Regent se 'n vá anar á pico al estret de Gibraltar.

Y 'l cruiser Reina Cristina's dedica á fer contrabando á Filipinas.

A la sombra de cert nom quantas cosas se realisan!... hi ha desgraciats que s' enfonzan: hi ha lestos que s' aprofitan!...

En Mazzantini, va dir á uns artillers que sortiren de San Sebastián, destinats á Cuba:

—Si als insurrectes se 's pogués matar com als toros, me 'n anava ab vosaltres.

No se 'n hi vaja no: 'ls insurrectes s' han de trastejar ab mes exposició de la pell que als banyuts; y apart de aixó en aquesta mena de corridas apenes se guanya un quarto.

Un riffenyo va agafá pel coll á un nen espanyol y anava á ofegarlo, si alguns soldats del disciplinari y varis paisans no haguessen impedit aquest acte de barbarie. Ab tot, la criatura quedá grave.

L' agressor dormí una nit en la prevenció y tot seguit sigué posat en llibertat.

Un soldat del disciplinari, justament indignat per aquell fet, volia castigar al riffenyo, pero un veterano 'l va convence de que no ho fés porque 's perjudicaria atenent á que 'n Melilla 'ls riffenyos casi disfrutan de l' immunitat.

Es clá: y 'l pare de la criatura que fassi muxoni si no vol rebre, encara que la criatura 's mori de resultas de l' agressió d' un salvatge del Riff, que al últim no es mes que una rifada, y 'l comportament del nostre govern en tot lo que 's relaciona ab aquestos cafres, no son mes que rifadas.

¡Quan acabarem de soportar que se 'ns rifin d' aquesta manera!

Llegim en un periódich que D.ª Dolores Mora, muller de D. Joaquim y nora de D. Anton Máxim Mora, autor aquest de la reclamació al nostre govern, va fugi 'l dia 8 del corrent mes, en companyia del professor de música de la seva filla, qu' es organista y mestre de música del Colegi que tenen los jesuitas en Fordham, lo qual, que 's diu Peterson, deixa abandonadas y en la miseria á la seva dona y á dngas fillas petites.

La senyora fugada, té 35 anys. En vista de la reclamació que 'ls Moras fan al govern espanyol, lo mestre de música jesuita ha compost una fuga, per afecte á la familia.

Ara la dona d' ell no té mes que fé com los Moras; demanarnos una indemnissació.

A Chovat diu que 's va aixecá una partida de 25 homes, dels que se n' han presentat 21 y se 'ls han recullit cinch carrabinas. Los quatre homes que faltan, segons se diu, com que fugen d' amagatotis, es natural que no portin armas.

En resúmen, eran 25 homes, ab una quinta part de carrabina cada un.

En que quedém: ¿qui eran los armats? ¿Eran los 25 ó 'ls que 'ns varen donar la noticia?

Digné enfadat á un pintor sobre son retrato, en Pruna:

—Jo, mestre, tinch dos orellas y al retrato sols n' hi ha una.

—Aixó es qu' está de cantó— digué 'l pintor—¿que no ho veu?

—Sí, ho veig; pero si jo m' hi poso també 'n tinch dos ¡viva Deu!

J. PUJADAS TRUCH.

LA CONVERSIO DE S. EMILIO

Si may l' he ofesa, perdó; no ho he fet ab intenció.

—Sabs Lola que no m' agrada que hajas fet aquesta acció? Desde avuy te prohibeixo tiris may més cap petó.

—Pro mare, ja som promesos, y sento....

—Ja está dit, ¿eh?

No vull que ab las mans li tiris petons, passant pel carré.

—Unicament ho hem fet ara porque estavam tan distants: al trobans l' un prop de l' altre ja no ho fem pas. ab las mans.

BERNABÉ LLORENS.

OBRA NOVA

¿CÓM SE PESCA UN MARIT?

HUMORADA EN VERS

PER

C. GUMÁ

Ab dibuixos de M. MOLINÉ

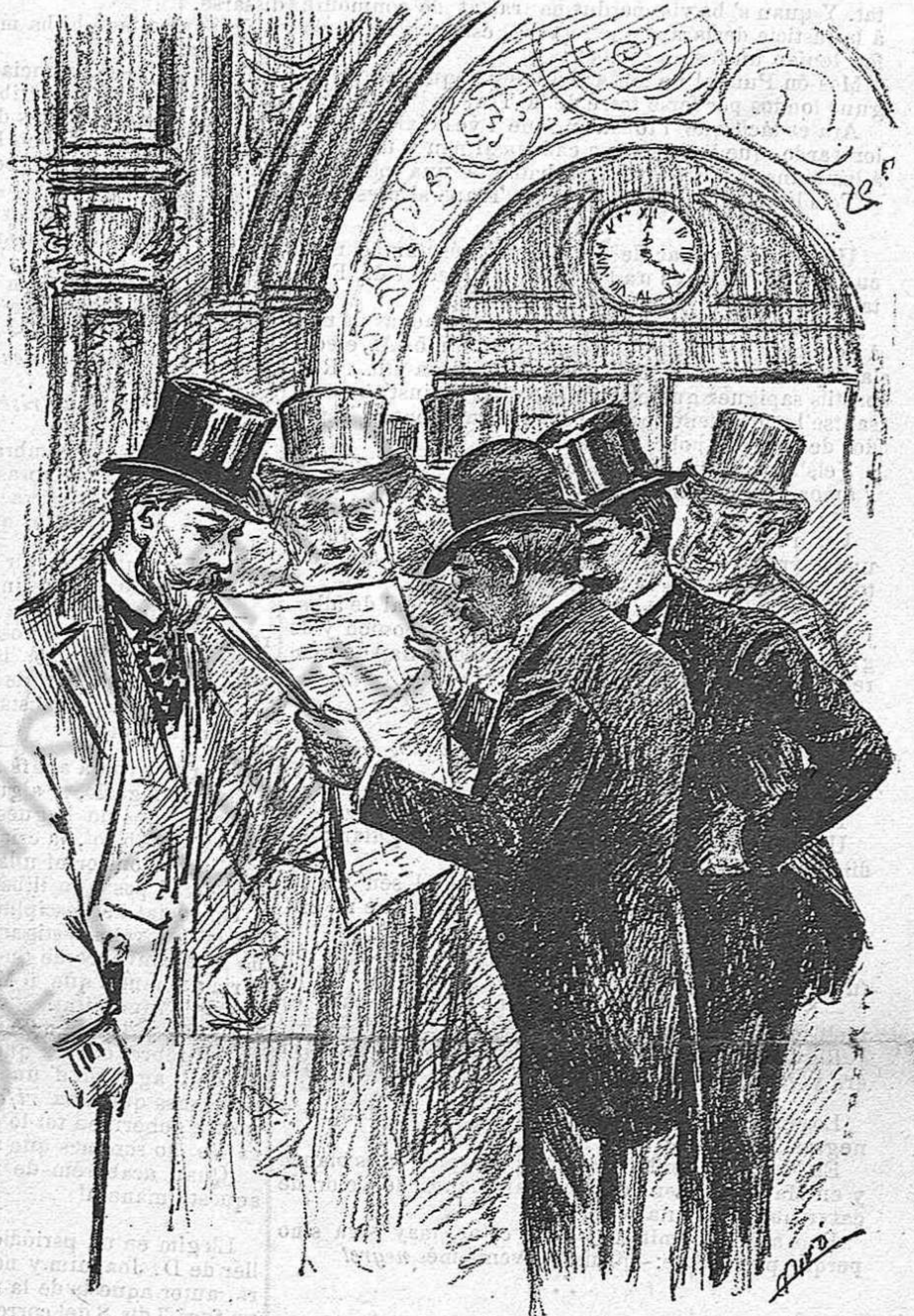
Preu: DOS ralets

Se ven á can López, als kioscos y per tot arren.

NOTICIAS DE CUBA (Dibuix de R. MIRÓ).

PELS QUE HI TENEN LO COR

PELS QUE HI TENEN LA BUTXACA

—¿Quánts morts hi ha hagut?

—¿Quánts enters ha baixat la bolsa?

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ba-da-lo-na.
- 2.ª ENDAVINALLA.—Ayre
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Lloret de Mar.
- 4.ª ROMBO.

G
S A C
S O F I A
G A F A R E Ó
C I R E S
A R S
O

5.ª GEROGLIFICH.—Igual es un dos petit, com un dos gros.
Han endevinat l' Endevinalla, 'l Rombo y Geroglífich, Dos delegats del carretó y Mr. Sumé Sense Perras; la xarada y 'l geroglífich, Peret del Café; y aixó més l' endevinalla y 'l trenca-closcas, H. Vilá M.

ENDAVINALLAS

XARADA

Musical es ma primera
Dos-inversa mineral
consonant es ma tercera
y ma quarta uns vocal
perque rumiant una estona
puguís trobar mon total
dech dirte qu' es nom de dona
molt bonich y poch usual.

APRENT D' ARTISTA.

MUDANSA

Es nom de home en catalá
la Total posat ab a;
no podén caminar bé
ab un tot posat ab e:
tot auccell petit y ruhi

hi total posat ab i;
y de diners hi ha rectó
que 'n té un tot posat ab o.

PERE CARRERAS,

TRENCA-CLOSCAS

D. GASPAR DE LAVESO
LEON.

Formar ab aquestas lletres lo titul de un drama castellá.
B. Y XINO.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: capital americana.—Segona: diminutiu de bestiola.—Tercera: fruyt.

UN DE LA MECA.

GEROGLIFICH

:::
JUNY
K K
ATS

III

P. CARRERAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Un Catalá, D. S., F. Soler, Cap de trons, Marcelina, Hipólit X., J. N., J. Riera, P. P. y W., Un confiter, Gonnella, Un aprent. Munda y Clara, Mr. Eugon, Alfredo y Anita, Miquel Serrats, Gall sense cresta, Gilan per tot, Un sabaté, Un de la Meca, Sanch d' horxata, Lluïset Lluch, Un novillo, Un esperit, Mestre de catas, Mico Macu, Joseph Rov, Vallsmadellá.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans J. Grimal, Anton E. Ferrant, J. Sarevilo, Sach de gemchs, R. Aptó, Emili Llavayol, C. Brun, R. Pujol, Pere Carreras, Antonet del Vendrell, J. Puató de C., Mir el cómic, Redenbach, H. Vilá, A. Sunyer, Peret del café.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Anton Mir: Gracias per l' avis.—Joseph Sadurní: Farém lo que 'ns demans.—Manel Esparté: Son massa senzills los geroglífichs.—Enrich Riera: Tots los versos anirà, méaos algun dels epigramas que son d' idea molt coneguda.—Salvador Bonavia: Admesas las poesias.—Sanch de Cargol: Posém la poesia en cartera.—Pepet del Vendrell: Admés lo consell; l' altre no 'ns agrada tant.—Antonet de Corral: Queda admés.—J. Armés: Igualment li dich.

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición López)

Acaban de ver la luz

TOMO 27

JOSÉ LÓPEZ SILVA
MIGAJAS

UN TOMO

TOMO 28

FRANCISCO PÍ Y MARGALL

TRABAJOS SUELTOS

Amadeo de Saboya.—Juan de Mariana
D. Juan Tenorio

UN TOMO

Elegantes cubiertas al cromó.—Precio de cada tomo 2 rs.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA